

เทศบัญญัติของเทศบาลเมืองสุรินทร์
เรื่อง ควบคุมการก่อสร้างอาคาร
พุทธศักราช ๒๕๕๕

โดยอนุมัติของรัฐมนตรว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่ง
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม
อาคารก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๕๑๕ เทศบาลเมือง
สุรินทร์ ตราเทศบัญญัติไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภา
เทศบาลเมืองสุรินทร์ และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัด
สุรินทร์ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. เทศบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “เทศบัญญัติ เรื่อง
ควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๕๕๕”

ข้อ ๒. เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับ ในเขตควบคุมการ
ก่อสร้างอาคาร ตามพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติ

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

ควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๕๕๘ ในเขตเทศบาล
เมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ พุทธศักราช ๒๕๕๘

ข้อ ๓. ให้ใช้เทศบัญญัติตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมวด ๑.

วิเคราะห้ศัพท์

ข้อ ๔. ในเทศบัญญัตินี้

(๑) “อาคารที่พักอาศัย” หมายความว่า ตึก บ้าน
เรือน โรง แพ ซึ่งโดยปกติบุคคลอาศัยอยู่ทั้งกลางวันและ
กลางคืน

(๒) “อาคารพาณิชย์” หมายความว่าอาคารที่ใช้
เพื่อประโยชน์แห่งการค้า หรือโรงงานที่ใช้เครื่องจักรซึ่งเทียบ
ได้ไม่เกิน ๕ แรงม้า หรืออาคารที่ก่อสร้างห่างแนวทาง
สาธารณะ หรือทางที่มีสภาพเป็นสาธารณะไม่เกิน ๑๕ เมตร
ซึ่งอาจใช้เป็นอาคารเพื่อประโยชน์แห่งการค้าได้

(๓) “ห้องแถว” หมายความว่า อาคารที่พักอาศัย
หรืออาคารพาณิชย์ซึ่งปลูกสร้างติดต่อกันเป็นแถวเกินกว่าสอง
ห้อง และประกอบด้วยวัตถุดิบมิใช่วัตถุดิบไฟเป็นส่วนใหญ่

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

(๔) “ตึกแถว” หมายความว่า อาคารที่พักอาศัย หรืออาคารพาณิชย์ซึ่งปลูกสร้างติดต่อกันเป็นแถวเกินกว่าสองห้อง และประกอบด้วยวัสดุถาวรและทนไฟเป็นส่วนใหญ่

(๕) “โรงงานอุตสาหกรรม” หมายความว่า โรงงานสำหรับประกอบการอุตสาหกรรม โดยอาศัยเครื่องจักร ซึ่งเทียบได้เกินกว่า ๕ แรงม้า เป็นปัจจัย

(๖) “อาคารสาธารณะ” หมายความว่า โรงมหรสพ หอประชุม โรงเรียน หรือสถานที่ซึ่งกำหนดให้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจได้ทั่วไป เช่น โรงแรม ภัตตาคาร หรือโรงพยาบาล เป็นต้น

(๗) “อาคารเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า สิ่งปลูกสร้างเพื่อให้สัตว์พาหนะ เช่น ช้าง ม้า โค กระบือ พักอาศัย

(๘) “อาคารชั่วคราว” หมายความว่า สิ่งปลูกสร้างซึ่งคณะเทศมนตรีพิจารณาเห็นว่า เพื่อใช้ประโยชน์ เป็นการชั่วคราว และมีกำหนดเวลาที่จะรื้อถอน

(๙) “อาคารพิเศษ” หมายความว่า อาคารดังต่อไปนี้

ก. โรงมหรสพ อัมจันทร์ หรือหอประชุม

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ข. อู้อ้อ กานเรือ หรือท่าเรือ สำหรับเรือ
ขนาดใหญ่เกินกว่า ๑๐๐ ตัน และโป๊ะ (ท่าเรือ)

ค. อาคารสูงกว่า ๑๕ เมตร หรือสะพานในที่
ซึ่งติดต่อกับทางสาธารณะมีความยาวช่วงหนึ่งเกิน ๑๐ เมตร หรือ
อาคารที่มีคานหรือโครงหลังคาช่วงหนึ่งยาวเกิน ๑๐ เมตร

(๑๐) “ผู้ออกแบบ” หมายความว่า ผู้รับผิดชอบ
ในการคำนวณเขียนแบบและกำหนดรายการ เพื่อใช้ในการ
ก่อสร้าง

(๑๑) “นางงาน” หมายความว่า ผู้หน้าที่ควบคุม
การปลูกสร้างให้ผู้ได้รับอนุญาต

(๑๒) “นายช่าง” หมายความว่า นายช่างตามความ
ในพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช
๒๕๓๕

(๑๓) “แผนผัง” หมายความว่า แผนที่แสดง
ลักษณะที่ดินบริเวณปลูกสร้างอาคารและที่ดินติดต่อ

(๑๔) “แบบก่อสร้าง” หมายความว่า แบบเพื่อใช้
ประโยชน์ในการปลูกสร้างตัวอาคาร

(๑๕) “รายการ” หมายความว่า ข้อความชี้แจงรายละเอียด
เกี่ยวกับกฎการปลูกสร้างตามแนวของแบบก่อสร้างนั้น

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

(๑๖) “รายคำนวณ” หมายความว่า รายละเอียดแสดงวิธีการคิด กำลังต้านทาน ของส่วนอาคาร ตามที่ปรากฏในแบบก่อสร้าง

(๑๗) “แบบสังเขป” หมายความว่า แบบชนิดซึ่งเขียนไว้พอเป็นประมาณ

(๑๘) “แผนอาคาร” หมายความว่า แบบแสดงลักษณะส่วนรวมของอาคาร

(๑๙) “รูปด้าน” หมายความว่า แบบแสดงลักษณะส่วนตั้งภายนอกของอาคาร

(๒๐) “รูปตัด” หมายความว่า แบบแสดงลักษณะส่วนตั้งภายในของอาคาร

(๒๑) “พื้นอาคาร” หมายความว่า เนื้อที่ส่วนรวมของอาคารซึ่งอยู่ภายในขอบเขตของคานหรือรอดที่รับพื้นนั้น

(๒๒) “ฝา” หมายความว่า ส่วนก่อสร้างในดันทั้ง ซึ่งกันแบ่งพื้นอาคารให้เป็นห้อง ๆ

(๒๓) “ผนัง” หมายความว่า ส่วนก่อสร้างในดันทั้งซึ่งกันด้านนอกของอาคารให้เป็นหลังหรือหน่วยจากกัน

(๒๔) “ผนังกันไฟ” หมายความว่า ผนังซึ่งทำด้วยวัตถุทนไฟ และไม่มีช่องที่จะให้ไฟผ่านได้

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๔๙๕

(๒๕) “รากฐาน” หมายความว่า ส่วนรับน้ำหนักของอาคารนับจากใต้พื้นชั้นล่างลงไปจนถึงที่ฝังอยู่ในดิน

(๒๖) “เสาเข็ม” หมายความว่า เสาที่ตอกฝังลงในดินเพื่อช่วยรับน้ำหนักบรรทุกของอาคาร

(๒๗) “ช่วงบันได” หมายความว่า ระยะตั้งบันไดซึ่งมีขั้นต่อกันโดยตลอด

(๒๘) “ลูกตั้ง” หมายความว่า ระยะตั้งของขั้นบันได

(๒๙) “ลูกนอน” หมายความว่า ระยะราบของขั้นบันได

(๓๐) “บ่อตรวจระบาย” หมายความว่า ส่วนที่เปิดได้ของท่อระบายซึ่งกำหนดไว้ใช้ในการชำระล้างท่อ

(๓๑) “บ่อพักขยะ” หมายความว่า ส่วนของทางระบายน้ำที่กำหนดกั้นขยะให้หยุดระบายไปด้วยกับน้ำ

(๓๒) “อุปกรณ์อนามัย” หมายความว่า เครื่องประกอบอันใช้ประโยชน์ในการสุขาภิบาลของอาคาร

(๓๓) “บ่ออาจรม” หมายความว่า บ่อพักอุจจาระหรือสิ่งโสโครกอันไม่มีวิธีการระบายออกไปตามสภาพปกติ

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

(๓๔) “ลิฟต์” หมายความว่า เครื่องสำหรับใช้
บรรทุกบุคคลหรือของขึ้นลงระหว่างพื้นที่ต่าง ๆ ของอาคาร

(๓๕) “ท่อเอกประปา” หมายความว่า ท่อน้ำ
ประปาในทางสาธารณซึ่งเป็นสมบัติของการประปา

(๓๖) “วัตถุทนไฟ” หมายความว่า วัตถุก่อสร้าง
ซึ่งไม่เป็นเชื้อเพลิง

(๓๗) “วัตถุถาวร” หมายความว่า วัตถุทนไฟซึ่ง
ตามปกติไม่เปลี่ยนแปลงสภาพได้ง่าย โดย น้ำ ไฟ หรือดินฟ้า
อากาศ

(๓๘) “อิฐธรรมดา” หมายความว่า ดินชนิดที่ปั้น
ขึ้นเป็นแท่งโดยไม่ใช้เครื่องอัดและเผาไฟสุกแล้ว

(๓๙) “อิฐอัด” หมายความว่า อิฐชนิดซึ่งได้
ประดิษฐ์ขึ้นโดยใช้เครื่องอัดให้แน่นก่อนเผา

(๔๐) “คอนกรีต” หมายความว่า วัตถุซึ่งประกอบ
ขึ้นด้วยส่วนผสมของซีเมนต์ ทราย และหินหรือกรวด น้ำ

(๔๑) “คอนกรีตเสริมเหล็ก” หมายความว่า คอน-
กรีตซึ่งมีเหล็กฝังภายในให้ทำหน้าที่รับแรงได้มากขึ้นกว่าปกติ

(๔๒) “เหล็กหล่อ” หมายความว่า เหล็กซึ่งถลุง
มาจากแร่เหล็กอันจะใช้เชื่อมหรือชุบไม่ได้ผล

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

(๔๓) “เหล็กถ่วง” หมายความว่า เหล็กที่มีธาตุอื่นเจือปนน้อยที่สุดและจะให้ชุบไม่ได้ผล

(๔๔) “เหล็กถ่าน” หมายความว่า เหล็กซึ่งมีธาตุถ่านผสมทำให้เหนียวกว่าปกติอันจะให้ชุบได้ผล

(๔๕) “เหล็กเสริม” หมายความว่า เหล็กถ่านที่ใช้สำหรับฝังในเนื้อคอนกรีตเพื่อเพิ่มกำลังขึ้น

(๔๖) “ไม้อ่อน” หมายความว่า ไม้เนื้ออ่อนซึ่งไม่คงทนต่อดินฟ้าอากาศและตัวสัตว์ โดยปราศจากวัตถุป้องกัน เช่น ไม้ยางหรือไม้ตะแบก

(๔๗) “ไม้แก่น” หมายความว่า ไม้เนื้อแข็งซึ่งทนต่อดินฟ้าอากาศและตัวสัตว์ได้ดีตามสภาพอันสมควร เช่น ไม้เต็งรัง ตะเคียนทอง เคี่ยม

(๔๘) “ปูนขาว” หมายความว่า วัตถุประสานซึ่งประดิษฐ์ขึ้นจากหินธาตุปูนหรือเปลือกหอย

(๔๙) “ซีเมนต์” หมายความว่า วัตถุประสานซึ่งประดิษฐ์ขึ้นจากแร่ธาตุปูนและธาตุดินผสมกันตามส่วนกำหนด

(๕๐) “ทราย” หมายความว่า ก้อนหินเมล็ดเล็กละเอียดเกิดตามธรรมชาติซึ่งมีขนาดโตไม่เกิน ๓ มิลลิเมตร

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

(๕๑) “กรวด” หมายความว่า ก้อนหินเกิดตามธรรมชาติ ขนาดโตเกินกว่า ๓ มิลลิเมตร

(๕๒) “ดินดาน” หมายความว่า หินชนิดที่เมื่อเปียกไม่แน่นเป็นก้อนแกร่ง

(๕๓) “หินปูน” หมายความว่า หินธาตุปูนซึ่งเมื่อแน่นแกร่งเป็นก้อนปึก

(๕๔) “หินทราย” หมายความว่า หินประกอบด้วยเมล็ดทรายและประสานด้วยวัตถุอื่นเป็นก้อนปึก

(๕๕) “หินอ่อน” หมายความว่า หินที่เมื่อแข็งแกร่งเป็นก้อนปึกโดยไม่ต้องอาศัยวัตถุอื่นประสาน

(๕๖) “แรงประลัย” หมายความว่า แรงขนาดที่จะทำให้วัตถุแตกแยกออกจากกันเป็นส่วน

(๕๗) “แรงดึง” หมายความว่า แรงที่จะทำให้วัตถุแยกออกห่างจากกัน

(๕๘) “แรงอัด” หมายความว่า แรงที่จะทำให้วัตถุหลายเข้าหากัน

(๕๙) “แรงเฉือน” หมายความว่า แรงที่จะทำให้วัตถุขาดออกจากกัน คุจกรรไกรตัด

เล่ม ๑๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

(๖๐) “ส่วนปลอดภัย” หมายความว่า อัตราส่วนที่โช้ทอนแรงประลั้ยลงให้ถึงขนาดที่จะใช้ได้ปลอดภัย

(๖๑) “น้ำหนั้กบรรทุก” หมายความว่า น้ำหนักที่จะกำหนดว่าจะมาเพิ่มขึ้บนอาคาร นอกจากเก้หน้าหนักของตัวอาคารนั้เอง

(๖๒) “ส่วนลาด” หมายความว่า ส่วนระยะตั้งเทียบกับส่วนระยะยาว

(๖๓) “ทางระบายน้ำสาธาารณ” หมายความว่า ช่อกน้ำไหลตามทางสาธาารณ ซึ่งกำหนดไว้ให้ระบายน้ำออกจากอาคารได้

(๖๔) “ทางสาธาารณ” หมายความว่า ที่ดินที่น้ำที่ประชาชนมีสิทธิใช้เป็นทางคมนาคมได้

(๖๕) “ระดับถนน” หมายความว่า ความสูงของยอดถนนจากที่ดินใกล้ชิดเทียบกับระดับน้ำทะเล

(๖๖) “แนวถนน” หมายความว่า แนวเขตที่กำหนดไว้ให้เป็นทางสาธาารณ

(๖๗) “ถนนสาธาารณ” หมายความว่า ทางสาธาารณที่รถเดินผ่านได้

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๔๘๕

หมวด ๒

การอนุญาตปลูกสร้าง

ข้อ ๕. การขออนุญาตปลูกสร้างอาคาร ตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ ให้อำนาจกระทรวงการมหาดไทยในการโอนที่ดินของกรมที่ดิน ให้เป็นของราษฎร โดยตราเป็นพระราชบัญญัติ พร้อมด้วยแผนผังแบบก่อสร้างและรายการอย่างละ ๓ ชุด

ผู้ขออนุญาตปลูกสร้างอาคาร จะต้องเป็นเจ้าของอาคารที่จะปลูกสร้างนั้นหรือเป็นตัวแทนของผู้นั้น ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย

ข้อ ๖. การขอใบอนุญาตชั่วคราวตามความในมาตรา ๘ วรรค ๒ แห่งพระราชบัญญัติ นอกจากจะแสดงความประสงค์ในคำขออนุญาตแล้ว ให้ผู้ขออนุญาตกำหนดชั้นของงานและระยะเวลาสำเร็จในแผนผังแบบก่อสร้าง และรายการไว้ให้ชัดเจน

ข้อ ๗. ใบอนุญาตให้ปลูกสร้างอาคาร ตามความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติ ให้ทำตามแบบ "อ. ๒" ท้ายเทศบัญญัติ

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ข้อ ๘. คำสั่งของคณะเทศมนตรีให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง
แผนผัง แบบก่อสร้างหรือรายการ ตามความในมาตรา ๑๐ แห่ง
พระราชบัญญัติ ให้ทำตามแบบ “อ. ๓” ท้ายเทศบัญญัติ
และให้จัดส่งให้ ผู้ขออนุญาต โดยให้ลงชื่อรับเป็นหลักฐานไว้
แต่ถ้าส่งให้ไม่ได้ ก็ให้ประกาศไว้ให้ทราบที่ป้ายโฆษณาของ
สำนักงานเทศบาล

ข้อ ๙. สำหรับอาคาร ตามความในมาตรา ๑๔ แห่ง
พระราชบัญญัติ ให้เจ้าหน้าที่บังคับบัญชาการก่อสร้างแจ้งให้
คณะเทศมนตรีทราบ เป็นหนังสือก่อนกำหนดก่อสร้าง อย่าง
น้อยเป็นเวลา ๓๐ วัน พร้อมด้วยแผนผังและแบบก่อสร้าง
๑ ชุด

ข้อ ๑๐. ถ้าคณะเทศมนตรีมีข้อแก้ไขสำหรับอาคารตาม
ความในมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติ ก็ให้หนังสือแจ้ง
เหตุผล ให้เจ้าหน้าที่บังคับบัญชาการก่อสร้าง ทราบ ภายใน
กำหนด ๑๕ วัน นับจากเวลาที่ได้รับแจ้งความนั้น

หมวด ๓

แผนผัง แบบก่อสร้าง และรายการ

ส่วนที่ ๑

แผนผัง

ข้อ ๑๑. แผนผัง ให้ใช้ มาตรฐาน ไม่เล็กกว่า ๑ ใน ๑,๐๐๐ แสดงขอบเขตที่ดินและบริเวณติดต่อและแสดงขอบนอกของอาคารที่มีอยู่แล้วกับอาคารที่ขออนุญาตปลูกสร้างใหม่ ด้วยลักษณะและเครื่องหมายต่างกันให้ชัดเจน พร้อมด้วยเครื่องหมายที่ซ้อนถูกต้อง

ข้อ ๑๒. ในแผนผัง ให้แสดงทางสาธารณ ที่ติดต่อกับที่ดินปลูกสร้างโดยบริบูรณ์ กับทางระบายน้ำออกจากอาคารที่ปลูกสร้างนั้น จนถึงทางระบายน้ำสาธารณและตามแนวทางระบายน้ำนั้น ให้แสดงเครื่องหมายชี้ทางนำไหลพร้อมด้วยส่วนลาด

ข้อ ๑๓. ในแผนผัง ให้แสดงระดับของพื้นชั้นล่างของอาคาร และให้แสดงการสัมพันธ์กับระดับถนนสาธารณหรือระดับพื้นดินตรงที่ปลูกสร้างในแผนผังนั้น

ส่วนที่ ๒

แบบก่อสร้าง

ข้อ ๑๔. แบบก่อสร้าง ให้ใช้มาตราส่วนไม่เล็กกว่า ๑ ใน ๑๐๐ แสดงแผนอาคารของรากฐานและชั้นต่าง ๆ ของอาคาร รูปด้านและรูปตัดเนื่องกันไม่ต่ำกว่า ๒ ด้าน รูปรายละเอียดส่วนสำคัญ ขนาดและเครื่องหมายวัตถุประกอบแผนอาคารชัดเจนพอที่จะคิดรายการและสอบรายคำนวณได้

ข้อ ๑๕. แบบก่อสร้างอาคารสาธารณะ และอาคารที่บุคคลอาจเข้าอยู่หรือใช้สอยได้ตั้งแต่สามชั้นขึ้นไป ให้แสดงรายคำนวณกำลัง ของ ส่วน สำคัญต่าง ๆ ของ อาคาร ไว้โดยบริบูรณ์

ข้อ ๑๖. แบบก่อสร้างสำหรับ การปลูกสร้างอาคารโดยต่อเติม หรือตัดแปลง อาคาร ที่มีอยู่แล้ว ตามความในมาตรา ๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติ ให้แสดงแบบของส่วนเก่าและส่วนที่จะต่อเติมหรือตัดแปลงให้เห็นชัดเจนต่างกัน

ข้อ ๑๗. อาคารชั่วคราว เพื่อประโยชน์ในการปลูกสร้างอาคารถาวรหรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นที่ดี จะเสนอแบบก่อสร้างเป็นแบบสังเขปก็ได้ แบบอาคารประเภทนี้ ผู้รับอนุญาต จะต้อง รอกอน ไปให้เสร็จสิ้น ภายในกำหนดอายุ

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

หนังสืออนุญาตนั้น หรือถ้ายังมีความจำเป็นจะต้องให้อยู่ต่อไป
ก็ขออนุญาตต่ออายุได้

ส่วนที่ ๓

รายการ

ข้อ ๑๘. รายการให้แสดงลักษณะของวัตถุก่อสร้างอัน
เป็นส่วนประกอบสำคัญของอาคาร โดยละเอียดชัดเจน พร้อม
ด้วยวีธีประกอบวัตถุต่าง ๆ นั้นเป็นหลักดำเนินการไว้ด้วย

ส่วนที่ ๔

ทั่วไป

ข้อ ๑๙. มาตรฐาน ขนาด ระยะ นำหนัก และหน่วย
การคำนวณต่าง ๆ ของแผนผังและแบบก่อสร้าง รายการ หรือ
รายการคำนวณนั้น ให้ใช้มาตราเมตริกอนุโลมตามกฎหมายว่าด้วย
มาตราซึ่งตวงวัด

ข้อ ๒๐. ในแผนผังแบบก่อสร้าง และรายการ นั้น ให้
ลงลายมือชื่อและแจ้งชื่อสำนักงานหรือที่อยู่ของผู้กำหนดแผน
ผังออกแบบก่อสร้างทำรายการ และคิดรายการคำนวณไว้ด้วย
พร้อมด้วยเครื่องหมายวิหะฐานะ (ถ้ามี) ว่าเป็นผู้สามารถ
สมควรทำการเหล่านั้นได้

หมวด ๔

ลักษณะอาคารต่างๆ

ข้อ ๒๑. อาคารพิเศษนั้น นอกจากต้องปฏิบัติตามกฎหมายต่างๆ ที่มีกำหนดควบคุมอยู่โดยเฉพาะแล้ว ให้เสนอรายคำนวณอย่างละเอียดด้วย

ข้อ ๒๒. อาคารที่พักอาศัย ซึ่งมีได้ทำด้วยวัสดุถาวรหรือทนไฟเป็นส่วนใหญ่ นั้น จะปลูกสร้างเกินกว่าสองชั้น และมีครัวไฟอยู่ในอาคารนั้นไม่ได้ จะต้องมีครัวไฟอยู่นอกอาคารนั้นเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก เว้นแต่ที่ดินจะมีจำกัด

ข้อ ๒๓. อาคารที่พักอาศัยเกินกว่าสองชั้นต้องทำด้วยวัสดุถาวรและทนไฟเป็นส่วนใหญ่ นอกจากบันไดชุดหนึ่งตามปกติจะต้องมีทางลงหนีไฟอย่างน้อยอีกหนึ่งทาง

ข้อ ๒๔. ห้องแถว ตึกแถว ให้ทำกว้างไม่น้อยกว่า ๓๕๐ เซนติเมตรระหว่างผนัง และต้องมีทางคนเข้าออกได้ทั้งข้างหน้ากับข้างหลัง ถ้าปลูกสร้างติดต่อกันเป็นแนวยาวให้ผนังกันไฟทุกระยะทำห้องเป็นอย่างน้อย

ข้อ ๒๕. อาคารบ้านเรือนโรง จะปลูกสร้างบนที่ดินซึ่งถมด้วยขยะมูลฝอยมิได้ เว้นแต่ขยะมูลฝอยนั้นจะได้กลาย

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๔๘๕

สภาพเป็นดินแล้ว หรือได้ทับด้วยดินกระทุ้งแน่นไม่ต่ำกว่า ๓๐ เซนติเมตร และมีลักษณะไม่เป็นอันตรายแก่อนามัย และมั่นคงพอควรแก่การปลูกสร้างแล้ว

ข้อ ๒๖. รวหรือกำแพงกันเขต ให้ทำให้สูงไม่เกิน ๓๐๐ เซนติเมตร เหนือระดับถนน ประตูหรือกำแพงทางรถเข้าเมอมคานบนในห้างท้องคานสูงตั้งแต่ ๓๐๐ เซนติเมตรขึ้นไปจากระดับถนน

ข้อ ๒๗. บ้ายโฆษณาที่เป็นอาคารต้องติดตั้งโดยไม่มีบังช่องลมหน้าต่างหรือประตู และต้องติดตั้งด้วยวัสดุติดต่อกันถาวร เพื่อป้องกันการหลุดออก

ข้อ ๒๘. สะพานสำหรับรถข้ามได้ต้องมีช่องกว้างเป็นทางจราจรไม่น้อยกว่า ๓๐๐ เซนติเมตร และลาดชันลงไม่ชันกว่า ๑ ใน ๑๐ ถ้ามีหลังคาคลุมต้องวางท้องคานบนสูงไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ เซนติเมตร จากระดับพื้นสะพาน

ข้อ ๒๙. การปลูกสร้างโดยต่อเติมหรือตัดแปลงอาคารซึ่งจำต้องได้รับอนุญาตนั้น มีกำหนดดังต่อไปนี้

ก. ขยายพื้นชนหนงชนใด ตั้งแต่ห้าตารางเมตรขึ้นไป

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ข. เปลี่ยนหลังคา หรือ ขยายหลังคา ให้ ปกคลุม
เนื้อที่มากขึ้นกว่าเดิม

ค. เพิ่ม ลด จำนวนหรือเปลี่ยนเสา คาน บันได
และผนัง

หมวด ๕

ส่วนต่างๆ ของอาคาร

ข้อ ๓๐. ห้องนอนหรือห้องใช้เป็นที่พักอาศัยในอาคาร
ให้มีช่องประตูและหน้าต่าง เป็นเนื้อที่รวมกัน ไม่น้อยกว่าส่วน
๑ ใน ๑๐ ของพื้นที่ของห้องนั้นโดยไม่รวมนับส่วนประตูหรือ
หน้าต่างอันติดต่อกับห้องอื่น

ข้อ ๓๑. ห้องของอาคาร ซึ่งบุคคลเข้าไปได้ จะต้อง มี
ช่องระบายลมให้เพียงพอในเมื่อได้เปิดประตูทั้งหมด วัชระบาย
ลมนั้นให้ทำตามแบบซึ่งเหมาะสมกับสภาพของอาคารนั้น

ข้อ ๓๒. ช่องทางเดินภายในอาคารสำหรับบุคคลใช้-
สอยหรืออาศัยให้ทำกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เซนติเมตร กับ
ให้มีเสาติดกันให้ส่วนหนึ่งส่วนใดแคบกว่ากำหนด ทั้งให้มี
แสงสว่างธรรมชาติ แลเห็นได้เวลากลางวันด้วย

เล่ม ๓๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ข้อ ๓๓. ยอดหน้าต่าง และ ประตูของห้องนอน หรือ ห้องพักอาศัยให้สูงจากพื้นไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เซนติเมตร และ บุคคลอยู่ในห้องต้องสามารถเปิดประตูหน้าต่างและออกจากห้องนั้นได้โดยมิจำเป็นต้องใช้เครื่องมือ

ข้อ ๓๔. ระยะตั้งระหว่างพื้นถึงเพดานยอดฝาหรือผนัง สำหรับอาคารที่พักอาศัยต้องไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ เซนติเมตร ถ้า เป็นอาคารสาธารณะ โรงงานอุตสาหกรรม อาคารพาณิชย์ ห้องแถว ตึกแถว โรงรถหรือคอกสัตว์ที่มีห้องคนพักอาศัยอยู่ ชั้นบนระยะนั้นต้องไม่ต่ำกว่า ๓๕๐ เซนติเมตร

ข้อ ๓๕. พื้นชั้นล่างของอาคารที่พักอาศัยนั้น ต้องมีระดับอยู่เหนือพื้นดินปลูกสร้างอาคาร อย่างน้อย ๑๕ เซนติเมตร แต่ถ้าเป็นพื้นซีเมนต์ อิฐ หิน หรือวัตถุแข็งอย่างอื่นที่ สร้างต้น ต้องมีระดับอยู่เหนือพื้นดินปลูกสร้างอาคารอย่างน้อย ๑๐ เซนติเมตร และถ้าเป็นอาคารตั้งอยู่ริมทางสาธารณะ ต้องวัดความสูงจากระดับทางสาธารณะ

ข้อ ๓๖. ห้ามมิให้มีประตูหน้าต่างหรือช่องลมจากครัวไฟ เปิดเข้าสู่ห้องส้วมหรือห้องนอนของอาคารได้โดยตรง

ข้อ ๓๗. เตาไฟสำหรับการอุตสาหกรรม หรือการพาณิชย์ ชนิดเป็นเตาก่อหรือเตาเหล็ก ให้ตั้งได้เฉพาะใน

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

อาคารซึ่งประกอบด้วยวัตถุนไฟเป็นส่วนใหญ่ เต้าไฟและ
ปล่องระบายควันไฟจะต้องทำมิให้ฝา หรือผนัง หรือหลังคา รับ
ความร้อนจัดได้

ข้อ ๓๘. บันไดสำหรับอาคารที่พักอาศัย ต้องทำขนาด
กว้างไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ช่วงหนึ่งไม่สูงเกิน ๓๐๐
เซนติเมตร และลูกตั้งไม่สูงกว่า ๒๐ เซนติเมตร ลูกนอน
ไม่แคบกว่า ๒๒ เซนติเมตร ถ้าคอคอนไดที่ทำเหลี่ยมบันไดเวียน
ส่วนแคบที่สุดของลูกนอนต้องไม่แคบกว่า ๑๐ เซนติเมตร

ข้อ ๓๙. บันไดอันเป็นประธานสำหรับอาคารสาธารณะ
โรงงานอุตสาหกรรมและอาคารพาณิชย์ ต้องทำขนาดกว้าง
ไม่น้อยกว่า ๑๕๐ เซนติเมตร ช่วงหนึ่งไม่สูงเกิน ๔๐๐
เซนติเมตร และลูกตั้งไม่สูงกว่า ๑๕ เซนติเมตร และลูกนอน
ไม่แคบกว่า ๒๔ เซนติเมตร

ข้อ ๔๐. บันไดซึ่งมีช่วงระยะสูงกว่าที่กำหนดไว้ ให้ทำ
ที่พักมีขนาดกว้างยาวไม่น้อยกว่าส่วนกว้างของบันไดนั้น

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๔๘๕

ข้อ ๔๑. ประตูลำหรับอาคารสาธารณะ โรงงานอุตสาหกรรม หรืออาคารพาณิชย์ ต้องมีธรณีประตูเสมอเรียบกับพื้น หรือไม่มีเลย

ข้อ ๔๒. วัตถุประสงค์ให้ทำด้วยวัตถุทนไฟ แต่ทั้งนี้ คณะเทศมนตรี อาจพิจารณาผ่อนผัน ให้ใช้วัตถุอื่นมุงได้ เมื่อมีเหตุอันสมควร สำหรับอาคารซึ่งตั้งอยู่ห่างจากอาคารต่างครัวเรือน หรือเขตที่ดิน หรือทางสาธารณะ เกินกว่า ๔๐ เมตร จึงจะใช้มุงด้วยวัตถุอื่นได้

ข้อ ๔๓. ลิฟต์สำหรับบุคคลใช้สอย ให้ทำได้แต่ในอาคาร ซึ่งประกอบด้วยวัตถุทนไฟเป็นส่วนใหญ่ และโดยเฉพาะส่วนต่อเนื่องกับลิฟต์นั้นต้องเป็นวัตถุทนไฟทั้งสิ้น และลิฟต์นั้นจะต้องมีส่วนปลอดภัยไม่น้อยกว่าสี่เท่าของน้ำหนักที่กำหนดไว้

ข้อ ๔๔. ส่วนรากฐาน ของอาคารซึ่งอยู่ใต้ดินต่อเนื่องกับทางสาธารณะ เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะเทศมนตรีแล้ว จะอยู่เหลื่อมทางสาธารณะเข้าไปได้ไม่เกิน ๑๐๐ เซนติเมตร แต่

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

การเหลื่อมล้ำต้องไม่กีดขวางสิ่งปลูกสร้างซึ่งมีอยู่ได้ทางนั้น และระดับของส่วนรากฐานที่ยื่นออกมาในทางสาธารณะจะต้องไม่สูงกว่าระดับที่คณะกรรมการกำหนดให้

ข้อ ๔๕. รากฐานของอาคารจะต้องทำเป็นลักษณะถาวรมั่นคง พอที่จะรับน้ำหนักของตัวอาคาร และน้ำหนักที่จะใช้บรรทุกได้โดยปลอดภัย ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นว่าการกำหนดรากฐานยังไม่มั่นคงเพียงพอ ก็ให้เรียกราคำนวณ จากเจ้าของอาคารเพื่อประกอบการพิจารณาได้

หมวด ๖

กำลังวัตถุและน้ำหนักบรรทุก

ข้อ ๔๖. ในการคำนวณกำลังต้านทานแรงอัดส่วนอาคาร ประกอบด้วยวัสดุประสานด้วยปูนผสมส่วนต่างๆ ให้กำหนดใช้ไม่เกินอัตราต่อไปนี้

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ชนิดสัตว์	ส่วนปูนขาว ตามปริมาตร	ส่วนซีเมนต์ทรายทั้ง ตามปริมาตร	ส่วนทราย ตามปริมาตร	แรงอัดต่อ ๑ ตารางเซนติเมตร
ขรมตา	๑	—	๓	๒ กิโลกรัม
”	๑	๑	b	๓ ”
”	—	๑	๔	๔ ”
”	—	๑	๓	๕ ”
อัค	๑	—	๓	๔ ”
”	๑	๑	b	b ”
”	—	๑	๔	๘ ”
”	—	๑	๓	๑๐ ”

ข้อ ๔๗. ในการคำนวณกำลังต้านทานแรงประเภทต่างๆ ของส่วนอาคาร
ประกอบด้วยเหล็กต่างๆ ให้ใช้ส่วนลดอดภัยโดยให้กำลังไม่เกิน ๑ ใน ๔ ของ

แรงประลัยแห่งเหล็ก และถ้าไม่มีเอกสารแสดงการทดสอบโดยผู้ชำนาญ ก็ให้ใช้แรงไม่เกินอัตราต่อไปนี้

ชนิดเหล็ก	แรงดึงต่อ ๑ ตารางเซนติเมตร	แรงอัดต่อ ๑ ตารางเซนติเมตร	แรงเฉือนต่อ ๑ ตารางเซนติเมตร
เหล็กหล่อ	๒๐๐ กิโลกรัม	๑,๒๐๐ กิโลกรัม	๒๐๐ กิโลกรัม
เหล็กถลุง	๓๐๐ "	๓๐๐ "	๓๐๐ "
เหล็กถลุงอ่อน	๑,๐๐๐ "	๑,๐๐๐ "	๘๐๐ "
เหล็กเสริม			
คอนกรีต	๑,๒๐๐ "	๑,๒๐๐ "	๘๕๐ "

ข้อ ๔๘. ในการคำนวณกำลังต้านทานแรงประเภทต่าง ๆ ของไม้ชนิดต่าง ๆ ให้ใช้ส่วนลดค่าโดยใช้กำลังไม่เกิน ๑ ใน ๔ ของแรงประลัยแห่งไม้ แต่ไม่ให้ความแอมของไม้เกิน ๑/๒๐๐ ของช่วงกาน ถ้าไม่มีเอกสารของผู้ชำนาญแสดงผลทดสอบให้เชื่อถือได้เป็นอย่างดี ให้ใช้แรงไม่เกินอัตราต่อไปนี้

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๕๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ชนิดไม้	แรงดึงตามเส้น	แรงอัดตามเส้น	แรงอัดตามเส้น	แรงอัดขวางเส้น	แรงเฉือนตาม
	ข้อ ๑ ตาราง เซนติเมตร	ข้อ ๑ ตาราง เซนติเมตร	ข้อ ๑ ตาราง เซนติเมตร	ข้อ ๑ ตาราง เซนติเมตร	เส้นต่อตาราง เซนติเมตร
ไม้อ่อน	๑๐๐ กิโลกรัม	๘๐ กิโลกรัม	๘๐ กิโลกรัม	๒๔ กิโลกรัม	๖ กิโลกรัม
ไม้สัก	๑๑๐ ”	๕๐ ”	๕๐ ”	๒๗ ”	๑๐ ”
ไม้แข็ง	๑๒๕ ”	๑๐๐ ”	๑๐๐ ”	๓๐ ”	๑๕ ”

ข้อ ๔๕. ในการคำนวณกำลังต้านทานแรงอัดของคอนกรีตธรรมดา ใหม่
เหล็กเสริมตามส่วนต่างๆ นั้น ให้ใช้ส่วนปลอดภัยนั้น โดยใช้กำลังไม่เกิน ๑
ใน ๔ ของแรงประลัยแห่งคอนกรีต ภายในอายุ ๒๘ วัน แต่ห้ามเอกลำแสง
ผลทดสอบของผู้ชำนาญก็ให้ใช้ค่าแรงไม่เกินดังต่อไปนี้

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ส่วนซิมมندی ตามปริมาตร	ส่วนทราย ตามปริมาตร	ส่วนหิน ตามปริมาตร	แรงอัดต่างๆ ที่โลกรับต่อ ๑ ตารางเซนติเมตร			
			แรงอัด สำหรับคาน	แรงอัด สำหรับเสา	แรงเฉือน	แรงยึด
๑	๑	๓	๕๐	๕๐	๕	๗
๑	๒	๔	๔๕	๓๖	๔.๕	๖
๑	๑-๒	๕	๔๐	๓๒	๔	๖
๑	๓	๖	๓๕	๒๗	๓.๕	๕
๑	๑-๓	๗	๓๐	๒๔	๓	๔
๑	๔	๘	๑๕	๑๒	๑.๕	๓

ถ้าความยาวของเสามากกว่า ๑๒ เท่าของคานที่แคบหรือของเส้นผ่าศูนย์กลาง

(Diameter) ให้ใช้ค่าในตารางข้างบนคูณด้วย (๑.๓๓ - $\frac{d}{100}$)
๓๕ ป.

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

หมายเหตุ ส. = ยาวของเสา

บ. = ด้านที่แคบของเสา

กฎนี้ให้ใช้ได้ทั้งเสาคอนกรีตและเสาไม้

ข้อ ๕๐. ในการคำนวณ กำลังแรงของส่วนอาคาร ประกอบด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก ให้ผู้คำนวณแสดงรายการคำนวณ จนเป็นที่พอใจคณะเทศมนตรีว่าอยู่ในลักษณะปลอดภัย ถ้าไม่มีเอกสารของผู้ชำนาญแสดงผลทดสอบให้เชื่อถือเป็นอย่างอื่นได้ ให้ถือหลักการคำนวณดังต่อไปนี้

ก. พิกัดย์คของคอนกรีต = ๑.๔×๑๐^๖ เมตริกตัน

ต่อ ๑ ตารางเมตร

ข. พิกัดย์คของเหล็กเสริม = ๒๑×๑๐^๖ เมตริกตัน

ต่อ ๑ ตารางเมตร

ค. ส่วนผสมของคอนกรีต ไม่อ่อนกว่าซีเมนต์ ๑
ทราย ๒ และหิน ๔ ตามปริมาตร

ง. แรงอัดของคอนกรีตไม่เกิน ๔๕ กิโลกรัมต่อ
๑ ตารางเซนติเมตร

จ. แรงดึงของเหล็กเสริมไม่เกิน ๑,๒๐๐ กิโลกรัม
ต่อ ๑ ตารางเซนติเมตร

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ฉ. แรงเฉือนของเหล็กเสริมไม่เกิน ๘๕๐ กิโลกรัมต่อ ๑ ตารางเซนติเมตร

ช. สำหรับคานคอนกรีตเสริมเหล็ก ให้มีคอนกรีตหุ้มเหล็กหนาไม่น้อยกว่า ๒.๕ เซนติเมตร และไม่น้อยกว่าขนาดของเหล็กเสริมเส้นใหญ่ที่สุด

ซ. สำหรับพื้นคอนกรีตเสริมเหล็ก ให้มีคอนกรีตหุ้มเหล็กหนาไม่น้อยกว่า ๑.๕ เซนติเมตร และไม่น้อยกว่าขนาดของเหล็กเสริมเส้นใหญ่ที่สุด

ฅ. ให้มีช่องว่าง ระหว่างเหล็กที่ขนานกัน ไม่น้อยกว่า ๒.๕ เซนติเมตร และไม่ต่ำกว่าขนาดของเหล็กเสริม

ญ. คานคอนกรีตเสริมเหล็กต้องมีส่วนยาวไม่เกิน ๒.๕ เท่าของส่วนหนา เว้นแต่จะมีเหตุผลเป็นพิเศษและไม่ใช้เหล็กเสริมแวนอนเล็กกว่า ๖ มิลลิเมตร

ด. สำหรับเสาคอนกรีตเสริมเหล็กรับน้ำหนัก ต้องมีเหล็กเสริมตามลำไม่น้อยกว่า ๔ เส้น ถ้าเป็นเสากลมต้องไม่น้อยกว่า ๖ เส้น และส่วนเหล็กไม่น้อยกว่า ๐.๘ ใน ๑๐๐ ของคอนกรีต และขนาดของเหล็กเสริมต้องไม่เล็กกว่า ๑๒.๗ มิลลิเมตร ปริมาตรของเหล็กปลอกต้องไม่น้อยกว่า ๐.๔ ใน ๑๐๐ ของปริมาตร ของคอนกรีตและระยะห่างของเหล็กปลอก

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ต้องไม่เกิน ๑๖ เท่าของขนาดเหล็กแกนหรือ ๔๘ เท่าของขนาดเหล็กปลอก หรือไม่เกินด้านแคบที่สุดของเสา

ข้อ ๕๑. นำหนักบรรทุกบนพื้น ที่จะใช้ในการคำนวณ ออกแบบอาคารประเภทต่าง ๆ นอกจากเครื่องจักรกล และ อุปกรณ์อย่างอื่นซึ่งทราบน้ำหนักแน่นอนอยู่แล้ว ต้องไม่ต่ำกว่าอัตราที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

ก. อาคารที่พักอาศัย ๑๕๐ กิโลกรัมต่อ ๑ ตารางเมตร

ข. โรงเรียนชั้นประถมและมัธยม ๒๐๐ กิโลกรัมต่อ ๑ ตารางเมตร

ค. โรงเรียนชั้นเตรียมอุดมขึ้นไป โรงพยาบาล โรงแรม อาคารสำนักงาน ๓๐๐ กิโลกรัมต่อ ๑ ตารางเมตร

ง. โรงงาน โรงพิมพ์ ร้านขายของ โรงมหรสพ หอประชุม กิจตาคาร ๔๐๐ กิโลกรัมต่อ ๑ ตารางเมตร

จ. คลังสินค้า ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ โรงกีฬา ๕๐๐ กิโลกรัมต่อ ๑ ตารางเมตร

ฉ. โรงเก็บรถยนต์ นอกจากโรงเก็บรถยนต์ส่วนบุคคล โรงเก็บเครื่องจักร โรงงานอุตสาหกรรม ตั้งแต่ ๕๐๐ กิโลกรัมต่อ ๑ ตารางเมตรขึ้นไป

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

แต่ถ้าเนื้อที่สวนใดแห่งอาคารนั้นจะรับบรรทุกสิ่งที่มีน้ำหนักมากกว่า อัตราที่กำหนดแล้ว เช่น เครื่องจักร ก็ให้คำนวณน้ำหนักบรรทุกเพิ่มขึ้นให้พอที่จะรับน้ำหนักนั้นได้

ข้อ ๕๒. แรงแลมอย่างสูงขนานกับพื้นดินสำหรับส่วนอาคารที่สูงกว่าสองชั้นขึ้นไป ให้ถือกำหนดแรงอย่างน้อยเท่ากับ ๑๕๐ กิโลกรัมต่อ ๑ ตารางเมตร ส่วนที่ต่ำกว่าอาคารสองชั้นลงมาให้ลดอัตราแรงแลมเป็น ๑๐๐ กิโลกรัมต่อ ๑ ตารางเมตร

ข้อ ๕๓. น้ำหนักบรรทุกบนดินที่รากฐานของอาคารนั้นต้องคำนวณให้เหมาะสมเพื่อความมั่นคงและปลอดภัย ซึ่งถ้าไม่มีเอกสารของผู้ชำนาญ แสดงผลทดลอง ให้เชื่อถือได้เป็นอย่างดีอื่น จะต้องไม่เกินอัตรากำหนดสำหรับดินประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ก. ดินอ่อนหรือดินถมไว้แน่นตัวเต็มที่ ๒ เมตรก้นต่อ ๑ ตารางเมตร

ข. ดินปานกลางหรือทรายร่วน ๑๐ เมตรก้นต่อ ๑ ตารางเมตร

ค. ดินแน่นหรือทรายหยาบ ๒๐ เมตรก้นต่อ ๑ ตารางเมตร

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๙๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ง. กรวดหรือดินดาน ๔๐ เมตรกตันต่อ ๑ ตาราง
เมตร

จ. หินปูนหรือหินทราย ๘๐ เมตรกตันต่อ ๑ ตาราง
เมตร

ฉ. หินอ่อน ๑๕๐ เมตรกตันต่อ ๑ ตารางเมตร
ทั้งนี้ เว้นไว้แต่จะได้ แสดงให้เห็นที่เชื่อถือได้ว่า
จะจัดการเพิ่ม อัตราบน้ำหนักบรรทุก แห่งรากฐานของอาคาร
ได้เป็นอย่างดี

ข้อ ๕๔. ในการคำนวณน้ำหนักที่ลงบนรากฐานและเสา
ของอาคาร สูง ตั้งแต่ สองชั้นลงมา ให้คำนวณ น้ำหนักของ
อาคารรวมทั้งน้ำหนักบรรทุกเต็มอัตรา ส่วนน้ำหนักบรรทุก
ของอาคารซึ่งสูงเกินกว่าสองชั้นขึ้นไป และมีได้เป็นอาคาร
พิเศษ คลังสินค้า ห้องสมุด หรือโรงงานอุตสาหกรรมนั้น
ให้ลดส่วนลงได้ตามชั้นของอาคาร ดังนี้

ก. พนชั้นหนึ่ง คิดเต็มอัตรา

ข. พนชั้นสอง ลดอัตราลง ๒๐ ใน ๑๐๐

ค. พนชั้นสาม ,, ๒๐ ,, ๑๐๐

ง. พนเกินสามชั้น ,, ๒๐ ,, ๑๐๐

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ข้อ ๕๕. ในการคำนวณกำลังต้านทาน ของรากฐาน ให้คำนวณน้ำหนักของอาคารเต็มอัตราและ (เพิ่มรากฐานบนดินอ่อน) ให้เพิ่มรับน้ำหนักทั้งหมด โดยไม่คิดเอาแรงต้านของดิน รอบๆ เข็มมาช่วยรับน้ำหนัก สำหรับปลายเข็มจดดินแข็ง ดินดาน หรือวัตถุพื้นแข็ง ให้คำนวณเข็มนั้น เช่นลักษณะเสา แต่ถ้าเข็มอยู่ในดินอ่อน อาศัยแรงผลักดัน ให้ใช้เข็มสั้นได้ไม่ต่ำกว่า ๓.๐๐ เมตร และให้ใช้แรงผลักดัน ตามสูตรต่อไป

$$f = 400 + 35 \text{ ข.}$$

ให้ f = แรงผลักดันเป็นกิโลกรัมต่อตารางเมตรของเนื้อทิวเข็ม

ข = ความยาวของเสาเข็มเป็นเมตร

ถ้าความยาวของเสาเข็มเกิน ๑๒.๐๐ เมตร ต้องมีการทดลองกำลังน้ำหนักบรรทุกทุกของเสาเข็ม

เนื้อทิวของรากฐานทั้งหมดจะต้องไม่น้อยกว่า ๑/๑๐ ของเนื้อทิวของเสาเข็มทั้งหมด ซึ่งอยู่ภายใต้รากฐานนั้น

ในกรณีที่ไม่สามารถตอกเข็มได้ เพราะพื้นดินแข็งเป็นดินปานกลาง หรือ ทรายร่วน ในการคำนวณความต้านทานของ

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ดินใต้แผ่นฐานรากจะต้องไม่เกิน ๑๐ ตัน ต่อตารางเมตร ถ้า
จะใช้มากกว่านี้ จะต้องแสดงหลักฐานให้เป็นที่เชื่อถือได้
สำหรับเครื่องตอกเข็มด้วยแรงคน

$$p = \frac{(n \times s)}{b \times j + ๑.๕}$$

ถ้าตอกด้วยเครื่องจักร

$$p = \frac{(n \times s)}{b \times j + ๑.๕}$$

ให้ p = น้ำหนักบรรทุกที่ได้โดยปลอดภัยเป็นกิโลกรัม

n = น้ำหนักลูกตุ้มเป็นกิโลกรัม

s = ระยะลูกตุ้มตกเป็นเซนติเมตร

j = ระยะที่เข็มจมครั้งสุดท้ายเป็นเซนติเมตร

หมวด ๗

แนวอาคารและระยะต่าง ๆ

ข้อ ๕๖. ห้ามมิให้บุคคลใดปลูกสร้างอาคาร หรือส่วน
ของอาคารยื่นออกมาในหรือเหนือทางที่ดินสาธารณะ เว้นแต่
จะได้รับอนุญาต จากคณะกรรมการ เป็นหนังสือ ซึ่งจะต้อง ไม่
เกินกำหนดต่อไปนี้

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

สำหรับก้นลาดของพนชนแรกเหนือระดับถนน

ระยะยื่นของก้นลาดไม่เกิน ๒๐๐ เซนติเมตร จากผนัง

ระดับปลายก้นลาดไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ เซนติเมตร เหนือ

ทางเท้า

ระยะยื่นของก้นลาดจะต้องไม่เกินกำหนดของสูตรนี้

ด้วย

$$y = \frac{g+r}{10}$$

สำหรับส่วนประณตสถาปัตยกรรมของพนชนอื่น ๆ

ระยะยื่นของชายคาไม่เกิน ๑๕๐ เซนติเมตร จากผนัง

ระยะยื่นของส่วนประณตสถาปัตยกรรมไม่เกิน ๑๒๐

เซนติเมตร จากผนัง

ระยะยื่นทุกถ้าว้นจะต้องไม่เกินกำหนดของสูตรนี้ด้วย

$$y = \frac{g+r}{20}$$

ให้ y = ระยะยื่นออกมาจากผนังเป็นเซนติเมตร

g = ความกว้างของถนนเป็นเซนติเมตร

r = ระยะผนังอาคารจากแนวถนนเป็นเซนติเมตร

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

ข้อ ๕๗. ห้ามมิให้ปลูกสร้าง อาคาร มีระยะตั้งระหว่างพื้นดินถึงเพดานตรงยอดฝ้ายหรือยอดผนังสูงเกินกว่าระยะราบจากผนังด้านหน้าของอาคารจดถึงแนวถนนฟ้ากตรงข้าม เว้นแต่ในกรณีอาคารตามข้อ ๕๘ หรือได้รับอนุญาตจากคณะเทศมนตรีเป็นพิเศษ

ข้อ ๕๘. สำหรับอาคารหลังเดียวกัน ซึ่งมีถนนสองสายขนานอยู่ และถนนสองสายนั้นไม่เท่ากัน เมื่อส่วนกว้างของอาคารนั้นไม่เกิน ๑๕ เมตร อนุญาตให้ปลูกสร้างถึงระดับสูงเท่าคอนแนวถนนที่กว้างกว่าได้ทั้งหลัง

สำหรับอาคารหลังเดียวกัน ซึ่งอยู่ที่มุมถนนสองสายขนาดไม่เท่ากัน อนุญาตให้ปลูกสร้างด้านถนนแคบถึงระดับสูง $๑ \frac{๑}{๒}$ ของความกว้างแห่งถนนแคบ และให้ปลูกสร้างอาคารสูงตั้งว่านได้เป็นระยะยาวจากมุมถนนเพียงสองเท่าของความกว้างแห่งถนนแคบนั้น

อาคารซึ่งอยู่ริมถนนที่ความกว้างไม่ถึง ๘๐๐ เซนติเมตร แต่ไม่น้อยกว่า ๔๐๐ เซนติเมตร อนุญาตให้ปลูกสร้างได้สูงไม่เกิน ๘๐๐ เซนติเมตร

ข้อ ๕๘. ห้ามมิให้ปลูกสร้างอาคารริมแนวทางสาธารณะ โดยมีระยะตั้งระหว่างพื้นดินถึงเพดานตรงยอดฝ้ายหรือยอดผนัง

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

สูงเกินระดับ ๕๐ เมตร ถึงแม้ว่าตรงนั้นจะเป็นถนนขนาดกว้างเท่าใดก็ตาม

ข้อ ๖๐. อาคารที่ปลูกชิดกับที่ดินของผู้อื่น หรือชิดกับอาคารอีกหลังหนึ่งนั้น ถ้ามีระยะห่างน้อยกว่า ๒๐๐ เซนติเมตร สำหรับอาคารสองชั้นลงมาหรือน้อยกว่า ๓๐๐ เซนติเมตร สำหรับอาคารเกินสองชั้นขึ้นไป ห้ามมิให้ม้วนหน้าต่าง ประตู หรือช่องระบายลมในด้านที่ชิดกับเขตที่ดินหรืออาคารอื่น

อย่างไรก็ตาม อาคารที่ปลูกชิดกับที่ดินของผู้อื่นนั้นจะมีระยะห่างจากเขตที่ดินนั้นต่ำกว่า ๕๐ เซนติเมตรไม่ได้ เว้นแต่จะปลูกสร้างโดยวิธีตกลงทำพินัยร่วมกัน แต่ทั้งนี้ต้องไม่เสียประโยชน์ในทางสถาปัตยกรรม

ข้อ ๖๑. อาคารประเภทต่าง ๆ จะต้องม้วนหน้าต่าง อันปราศจากสิ่งปกคลุมไม่น้อยกว่าส่วนที่กำหนดไว้ต่อไปนี้

ก. อาคารที่พักอาศัย ห้องแถวหรือตึกแถว แต่หลังหรือห้องใหม่ม้วนอยู่ ๓๐ ใน ๑๐๐ ส่วนของพื้นที่

ข. อาคารพาณิชย์ โรงงานอุตสาหกรรม และอาคารสาธารณใหม่ม้วนอยู่ ๑๐ ใน ๑๐๐ ส่วนของพื้นที่ เว้นแต่ในกรณีพิเศษ ที่การระบายลมและให้แสงสว่างเหมาะสม

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๔๘๕

เพียงพอแล้ว คณะเทศมนตรีจะอนุมัติให้ปลูกสร้างโดยมีที่ว่างเปล่าไม่น้อยกว่าส่วนที่กำหนดก็ได้

ข้อ ๖๒. ให้คณะเทศมนตรี มีอำนาจที่จะประกาศกำหนดชนิดของอาคารที่ปลูกสร้างริมถนนที่ระบุไว้ในประกาศให้จำต้องปลูกสร้างเป็นคอกแถวหรือห้องแถวแต่ชนิดเดียวได้

ประกาศดังกล่าวนี้ ต้องกำหนดเขตที่บังคับให้จำต้องปลูกสร้างอาคารได้แต่บางชนิดไว้

หมวด ๘

การสุขาภิบาล

ข้อ ๖๓. อาคารที่จะปลูกสร้างต้องมีทางระบายน้ำที่ใช้แล้วออกจากอาคารไปได้สะดวก

ข้อ ๖๔. การทำรางระบายน้ำจากอาคารไปสู่ทางน้ำสาธารณะจะต้องให้มีส่วนลาดไม่ต่ำกว่า ๑ ใน ๒๐๐ ตามแนวตรงที่สุดที่จะจัดทำได้ ถ้าจะใช้ท่อกลมเป็นทางระบาย ต้องมีบ่อตรวจทุกระยะ ๓๐ เมตร และทุกมุมด้วย

ข้อ ๖๕. ถ้าการระบายน้ำโสโครกออกจากอาคารไปสู่ทางน้ำสาธารณะซึ่งมิได้จัดเตรียมไว้โดยเฉพาะแล้ว คณะเทศ-

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

มนตรีอาจไม่ยอมอนุญาตให้เจ้าหน้าที่เจ้าของอาคารจะได้จัดการ
ให้นำโศโครกนณมีลักษณะเด่นตามที่เห็นสมควรก็ได้

ข้อ ๖๖. อาคารตามความหมายแห่งข้อ ๔ (๑) ถึง (๗)
ห้ามทำเอกประปาในทางสาธารณะต่อเขตที่สร้างอาคารก็ให้ต่อ
ท่อประปาเข้าสู่อาคารด้วย เว้นแต่อาคารที่พักอาศัยซึ่งเจ้าของ
อยู่เอง

ข้อ ๖๗. การทำการระบายน้ำ และติดต่อท่อระบายน้ำ
นั้น ท่อประปา ท่อระบายน้ำในอาคาร และอุปกรณ์ต่างๆ
สำหรับการต่อท่อและการสุขาภิบาล จะต้องมัลักษณะถูกต้อง
เพื่อประโยชน์ในทางอนามัยตามแบบนิยมในทางวิชาการ

ข้อ ๖๘. อาคารที่บุคคลพักอาศัยใช้สอยได้ให้มีส้วมไว้
ตามจำนวนอันสมควร แต่ต้องไม่น้อยกว่าอัตราที่กำหนด

ก. อาคารที่พักอาศัย ห้องแถวหรือตึกแถว ให้มี
๑ แทนทุกหลัง

ข. โรงแรม ให้มี ๑ แทนต่อกำหนด ๑๐ คนที่อาคาร
นั้นจะให้คนพักแรมได้

ค. โรงเรียนและโรงงาน ให้มี ๑ แทนต่อ ๑๐๐ คน
ที่กำหนดให้ใช้สอยอาคาร

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ง. หอประชุมและโรงมหรสพ ให้มี ๑ แทน ต่อ ๓๐๐ คน ที่กำหนดให้ใช้สอยอาคารนั้น

ข้อ ๖๕. ห้องส้วมต้องมีขนาด เนื้อที่ไม่ต่ำกว่า ๑.๕๐ ตารางเมตร ต่อ ๑ แทน มีลักษณะที่จะรักษาความสะอาดได้ง่ายเรียบร้อย และมีพื้นที่ไม่ชื้น กับมีช่องระบายลมตามสมควร ถ้าเป็นส้วมระบายน้ำซึ่งไม่ใช่บ่อเก็บอาม ให้ทำในตัวอาคารที่พักอาศัยได้ แต่ถ้าเป็นส้วมวิธีอื่นต้องทำเป็นส่วนหนึ่งต่างหากนอกออกไปจากตัวอาคารที่พักอาศัยนั้น

หมวด ๕

การตรวจควบคุมการก่อสร้าง

ข้อ ๘๐. ผู้ได้รับอนุญาตปลูกสร้างอาคารต้องเก็บรักษาใบอนุญาต แผนผังแบบก่อสร้างและรายการไว้ในบริเวณการปลูกสร้างหนึ่งชุด เพื่อให้นายช่างตรวจดูได้เสมอตามเวลาที่สมควร และต้องทำการปลูกสร้างภายในเวลาที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต เว้นไว้แต่จะได้ขอต่ออายุใบอนุญาตใหม่

ข้อ ๘๑. ในการปลูกสร้างอาคาร ให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้แทนควบคุมให้เป็นไปตามเงื่อนไขแห่งการอนุญาต และ

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ต้องมีนางงานที่มีความสามารถตามสมควร อยู่ประจำ ตลอดเวลาที่ทำการปลูกสร้าง ถ้านางงานไม่อยู่ต้องตั้งตัวแทนกำกับการไว้ คำสั่งของนายช่างซึ่งมอบให้กับนางงานหรือตัวแทนนั้นให้ถือว่าได้ให้ไว้กับผู้รับอนุญาต

ข้อ ๗๒. ถ้านายช่างตรวจพบการปลูกสร้างอาคาร ผิดจากแผนผัง แบบก่อสร้าง รายการหรือเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในหนังสืออนุญาต ให้ตัดเตือนเจ้าของอาคารหรือนางงานควบคุมแล้วรายงานให้คณะเทศมนตรีทราบ คณะเทศมนตรีจะแจ้ง กำหนดเวลา อันสมควรให้ เจ้าของอาคาร จัดการแก้ไขการปลูกสร้างเสียให้ถูกต้อง และเมื่อพ้นกำหนดเวลาไปแล้ว การแก้ไขยังไม่สำเร็จเรียบร้อย ก็ให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ

ข้อ ๗๓. วัตถุ ประกอบการปลูกสร้างอาคาร ต้องมีคุณสมบัติตามกำหนดของรายการและรายคำนวณ ถ้ามีเหตุสงสัยในคุณภาพของวัตถุ ให้นายช่าง มีอำนาจเรียกตรวจดู เอกสารของผู้ชำนาญแสดงผลการทดลองกำลัง หรือเรียกตัวอย่างวัตถุตามปริมาณสมควรจากผู้รับอนุญาต เพื่อตรวจสอบโดยการทดลองตามหลักวิชาการ ซึ่งผู้รับอนุญาตจะต้องจัดการส่งให้ตามต้องการโดยไม่คิดมูลค่า

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๔๕๕

ข้อ ๗๔. ถ้าปรากฏแก่นายช่างว่ารายคำนวณรากฐานที่ได้อนุญาตไว้ เกิดความไม่แน่นอนขึ้น เพราะเหตุพื้นดินที่จะปลูกสร้างรากฐานนั้นมิได้เป็นตามที่ได้กำหนดหมายไว้ ให้นายช่างมีอำนาจสั่งเปลี่ยนแปลง รายคำนวณของรากฐานนั้นเสียใหม่ได้

การปลูกสร้าง รากฐาน ของ อาคาร ให้ทำได้เฉพาะ เวลา กลางวัน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการให้ทำใน เวลา กลางคืนได้

ข้อ ๗๕. การปลูกสร้างอาคาร ที่ติดต่อกับ ทางสาธารณะ ผู้รับอนุญาตจะต้องแสดงวิธีการและชั้นของงานให้เป็นที่พอใจ นายช่างก่อนว่า เป็นที่ปลอดภัยแก่ผู้ใช้ทางสาธารณะนั้นแล้วจึง จะลงมือทำการปลูกสร้างได้

ข้อ ๗๖. เมื่อนายช่างประสงค์จะเข้าตรวจอาคารที่ปลูกสร้างไว้เสร็จแล้วว่า อยู่ในภาวะอันสมควรหรือไม่ก็ให้แจ้ง กำหนดเวลาตรวจให้เจ้าของอาคารทราบเป็นหนังสือก่อนตรวจ อย่างน้อย ๔๘ ชั่วโมง เจ้าของอาคารหรือตัวแทนจะต้อง ให้ความสะดวกต่อนายช่างในการตรวจตามสมควร

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

ข้อ ๗๗. เมื่อนายช่างตรวจพบอาคาร ซึ่งไม่อยู่ในภาวะสมควร น่าจะเป็นอันตรายต่อร่างกายชีวิตหรือทรัพย์สินให้รายงานคณะเทศมนตรีทราบ คณะเทศมนตรีจะสั่งเจ้าของอาคารให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือรื้อถอนตามแบบ “อ.๔” ท้ายเทศบัญญัติ ถ้าคำสั่งเป็นการให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขให้ถือการอนุญาตปลูกสร้างนั้นเป็นการเร่งร้อน โดย ออกหนังสืออนุญาตแบบชั่วคราวให้เวลาขออนุญาต

หมวด ๑๐

ค่าธรรมเนียม

ข้อ ๗๘. ค่าธรรมเนียม การตรวจแบบก่อสร้าง รวมทั้งการออกใบอนุญาตให้เรียกเก็บดังนี้

๑. อาคารที่พักอาศัยซึ่งทำด้วยวัสดุถาวร จำนวนตามเนื้อที่ของพื้นอาคารทุกชั้น ตารางเมตรละ ๑๐ สตางค์

๒. อาคารที่พักอาศัย ซึ่งทำด้วยวัสดุ อันมิใช่วัสดุถาวร จำนวนตามเนื้อที่ของพื้นอาคารทุกชั้น ตารางเมตรละ ๕ สตางค์

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๔๘๕

๓. ท่อ รางระบายน้ำ ร้ว หรือกำแพง กับท่งประตูล้ว
ร้ว หรือประตูกำแพงนั้น กำหนดตามระยะยาว เมตรละ ๕
สตางค์

๔. เขื่อน ทำน้ำ หรือ สะพานทำน้ำ กำหนดตาม
ระยะยาว เมตรละ ๒๐ สตางค์

๕. สะพานอุ้เรือ คานเรือ หรือบ้ายโฆษณา กำหนด
ตามเนื้อที่ตารางละ ๔๐ สตางค์

๖. อาคารอย่างอื่นกำหนดตามเนื้อที่ของพื้นอาคาร
ทุกชั้นตารางเมตรละ ๕๐ สตางค์ แต่ถ้าเป็นอาคารชนิดที่ไม่
ใช้เนื้อที่ภายใน กำหนดตามระยะยาวเมตรละ ๒๐ สตางค์

๗. ในการคิดค่าธรรมเนียม เศษของเมตร หรือ
ตารางเมตร ถ้าต่ำกว่าครึ่งให้ปัดทิ้ง แต่ถ้าเกินครึ่งขึ้นไปให้คิดเป็น
หนึ่ง

ข้อ ๗๕. ค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตต่ออายุ หรือ
ใบแทนฉบับละ ๑.๐๐ บาท

ข้อ ๘๐. การตรวจแบบก่อสร้าง รวมทั้งการออกใบ
อนุญาตสำหรับอาคารชั่วคราว ไม่ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียม

๑๒๕๒

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

หมวด ๑๑

การรักษาเทศบัญญัติ

ข้อ ๘๑. ให้นายกเทศมนตรีเมืองสุรินทร์ มีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออก
ข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการ ให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

ป. วิเชียร

นายกเทศมนตรีเมืองสุรินทร์

อนุมัติ

พ.ต.อ. นิรันดร ชัยนาม

ผู้ว่าราชการจังหวัดสุรินทร์

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

อ. ๑

คำขออนุญาตปลูกสร้างอาคาร

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....อยู่ที่.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ขอรับอนุญาตปลูกสร้างอาคารจากคณะกรรมการ.....
.....ตามข้อความดังต่อไปนี้

เพื่อปลูกสร้าง ณ.....ในโฉนดที่.....

เป็นที่ดินของ.....เป็นอาคาร.....

แบบ.....เพื่อใช้.....โดย.....เป็นเจ้าของ

ควบคุมการปลูกสร้างโดย.....และ.....

.....เป็นนางงาน กำหนดแล้วเสร็จใน.....วัน

ขอได้ออกใบอนุญาตให้ข้าพเจ้าปลูกสร้างอาคารชนิด.....

ตามแผนผังที่.....แบบก่อสร้างที่.....รายการที่.....

และรายคำนวณที่.....ซึ่งได้เสนอมาร่วมกันแล้ว ๓ ชุด

(ลงชื่อ).....ผู้ขออนุญาต

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

อ. ๒

ใบอนุญาตให้ปลูกสร้างอาคาร

เทศบาลเมืองสุรินทร์

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อนุญาตให้.....อยู่ที่.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ปลูกสร้างอาคารได้ตามข้อกำหนดต่อไปนี้

ให้ปลูกสร้าง ณ.....ในโฉนดที่.....

เป็นที่ดินของ.....เป็นอาคาร.....

เพื่อใช้.....โดย.....เป็นเจ้าของ

ตามแผนผังที่.....แบบก่อสร้างที่.....รายการที่.....

รายคำนวณที่.....ขนาดอาคารรวม.....เมตร

ค่าธรรมเนียมเป็นเงิน.....บาท.....สตางค์

ใบอนุญาตนี้ให้กำหนดใช้ได้เพียงวันที่.....เดือน.....

พุทธศักราช.....เมื่อพ้นกำหนดแล้วการอนุญาตเป็นอัน

สิ้นสุด

(ลงชื่อ).....

ผู้อนุญาต

นายกเทศมนตรีเมืองสุรินทร์

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

อ. ๓

คำสั่งเปลี่ยนแปลงแบบอาคาร

เทศบาลเมืองสุรินทร์

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แจ้งความมายัง.....ที่อยู่.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ตามคำขออนุญาตปลูกสร้างอาคารของท่านลงวันที่.....

.....เพื่อปลูกสร้าง ณ.....

เป็นอาคาร.....ในโฉนดที่.....เป็น

ที่ดินของ.....

ปรากฏว่า มีลักษณะยังไม่ถูกต้องตามเทศบัญญัติ ดัง
ข้อความต่อไปนี้

.....
.....
.....
.....
.....

ให้ท่านจัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลงแผนผัง แบบก่อสร้าง
และรายการ ให้ถูกต้อง แล้วยื่นขอให้ตรวจใหม่

(ลงชื่อ).....

นายกเทศมนตรีเมืองสุรินทร์

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๔๘๘

อ. ๔

คำสั่งแก้ไขอาคาร

เทศบาลเมืองสุรินทร์

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แจ้งความมายัง.....อยู่ที่.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ด้วยปรากฏว่า อาคาร.....

ปลูกสร้างอยู่ ณ.....

เพื่อใช้.....เจ้าของ.....

ในโฉนดที่.....ที่ดินของ.....มีลักษณะไม่ถูกต้อง

ตามพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช

๒๔๗๘ คือ

.....

.....

.....

.....

ฉะนั้น ให้ท่านจัดการ.....ให้แล้วเสร็จ

เรียบร้อยภายในกำหนด วันที่.....เดือน.....

พ.ศ.....ต่อไป

(ลงชื่อ).....

นายกเทศมนตรีเมืองสุรินทร์

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ ตุลาคม ๒๔๙๕

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้เทศบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจาก
 รัฐบาลได้ออกพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้าง
 อาคาร พุทธศักราช ๒๔๗๕ ในเขตเทศบาลเมืองสุรินทร์ และ
 โดยที่เห็นว่า สภาพท้องถิ่น ในเขตเทศบาล ได้ขยายตัวทั้งในการก่อสร้าง
 อาคารและผังเมือง เทศบาลเห็นเป็นการจำเป็นที่จะต้องควบคุมการ
 ก่อสร้างอาคาร เพื่อประโยชน์ในความมั่นคงแข็งแรงปลอดภัย และถูก
 ฎุขลักษณะอนามัย ตลอดจนการป้องกันอัคคีภัย และการผังเมือง ให้เป็น
 ระเบียบเรียบร้อยด้วยงามยิ่งขึ้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๕ แห่ง
 พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๔๗๕ จึง
 ตราเทศบัญญัติฉบับนี้ขึ้นไว้บังคับต่อไป